

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Het Leven Vande H. Maghet Geertrvyt Abdisse Tot Eisleben

Gertrudis <de Helfta>

T'Hantvverpen, [1607]

Vande wonderlijcke cracht van haer woorden, ende haer ghebedt. Dat XIII.
Capittel.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43080

(schryft) inden welcken de Heere rust / als in eenen ghesetten thoon.

Vande wonderlijcke cracht van haer woorden,
ende haer ghebedt.

DAT XIII. CAPITTEL.

O dat de H. Kercke både verstandige hemelen / te weten bande H. Apostelen singt: Dit zijn de hemelē inde welke ghy o Chryste woōt / deur wiens woorden ghy dondert / in wiens teekenen ghy blicksemt. Ende door de welke ghy dauwet de gratien / soo sal ick oock naer mijn vermogen soecken te toonen / hoe dat dese dyp dinghen oock ouer een comen met dese werkerkozene Godts. Ende op dat ick / om te beginnen / spreke bande cracht van haer woorden. Wy hebben altydt seker ghehouden / dat haer woorden selbon oft nimmermeer pdel wederom tot haer quamen. Want daer was sulcken cracht inre / datter weynigh gebonden werdē / diese niet deur en ginghen. Maer soo wat / oft daer sy henen wilde dat vercreegh sy deur haer woorden. Waer ouer dat men haer niet onbeguamelijck soude connen toeschryuen hebben dat van Eccles. De woorden van eenen wijzenman zijn als prickelen, ende als naghelen die diep ingheslaghen zijn. Maer om dat het broos bestand somtijlen schout te hoorzen de waerheydt met den geest der viericheyt wighesproken / soo ist gebeurt dat eene met de welke sy by was / die sy met herde woorden hadde vermaent / veroert wert: de welke als sy deur gebeden banden Heere sochte te vercrighen (als gelept zijnde deur toeghepaentheydt der goedertierenheydt) dat

dat hy de viericheyt vanden puer in S. Geer-
 trupt soude temperen/ soo is sy op dese maniere
 vanden Heere gheleert gheweest: Als ick op
 aertryck wandelde/ soo hadde ick vierige toebe-
 weginghe tot de deughden / waerom dat alle
 onrechtbeerdicheyt my tegen was/ ende hier in
 is dese my als ghelyck. Ende daer op septe sy:
 Heere dat v woorden op der aerden aen sommi-
 ghe verdrayde menschen hert schenen / dat
 quam om een ander reden / maer dese schijnt
 oock te beroeren met hardicheyt der woorden/
 sulcke die anders gheseyt worden goet te zyn.
 Waer op de Heere antwoorde: Oock de Joden
 op dien tijt schenen heyligh te zyn/ die nachtaens
 aldermeest in my berergert werden. Hier by soo
 heeft Godt de Heere gedaunwet deur haer woo-
 den in vele van syn wtbercozene sijn gratien/
 die betuyghden / dat sy meer beweeght werden
 met een woort / als sy haer hoorzen spreken/
 dan deur het langhe spreken oock vande beste
 Predicanten. Dese waerheyt betuyghden oock
 de ouerbloedige tranen/ die sy stozte te wilsen sy
 sprach. Wy hebben dickwils ghestien wede-
 spannige ende herde menschen by haer comen
 die deur niemandt en costen verootmoedicht
 worden / alsse maer een weynigh tijdts haer
 woorden gehoorz en hadden/ datse terstont ver-
 andert zyn geworden: soo dat sy beloofden ter-
 stonden aen te gheloouen / ende te doen alsulcs
 als sy schuldigh waren. En dese gratie hebben
 wy ghebonden dat niet alleen in hare woorden
 en was gegeuen/ maer veel meer in haer gebet.
 Want dagelijcks vele beswaert met groote be-
 cozinghen en moepelijckheden / die hen hadden
 bevolen in haer ghebet / zyn soo ganschlijck
 van alle swaricheden verlost gheworden / ende
 daerom

Crache
 des ghe-
 bedts.

daerom quamen sy deur secreete vrienden eerst Godt bedancken/ ende daer na dese / ende dat om haer ontlastinghe. Onder dese zijnder sommighe (dat niet en staet te swijgen) inden slaep vermaent geweest/ dat sy hun swaricheden aen haer te kennen sonden gheuen / ende als sy dat ghedaen hadden/ soo zijn sy volcomelijc outlast geworden. Wat andere hier af gheboelen / dat laet ick daer/ van mijns haluen ick en weerde- re dit niet minder als de gaue van miraculen ende teekenen. Want het en is niet minder welbaet dat de sielen ghene sen worden / als de lichamen. Maer op dat ick claerder mach ver- toonē dat de gracie der miracule haer ooc niet gelwegert en is geweest / maer doozluchtigher gemaect is geweest vanden Heere der cracht/ die in haer woonde/ dooz het ontweber- leggelijc getuygenis van sommighe teekenen/ soo sal ick hier by bozgen eenige tot circaet van dese maget/ ende tot lof ende glorie van dien/ die haer sulche wonderlijckheben gheschoncken heeft.

Van sommighe hare miraculen,

DAT XIII. CAPITTEL.

HET is gheschiet op een seker iaer dat het weder inde Meerte gheduerlijck soo straf bleef / dat de menschen ende de beesten gesehanen waren te vallen in een groot perijckel des doots. Het was een gemeyn clachte/ dat in dat iaer geen byuchten oft cozen soude wassen: ende dat ouermits de couwe/ sy ten doot niet en souden comen. Want men seyde dat den oogst ouermits de gesteltenis des maents / ende ghe- steltenis des maes ende sterren/ noch lange tijt soude